

[Jens Chr. Christensen.]

indskrænket. Nej, for tværtimod gav jeg det ærede medlem ret i, at arealerne med brødkorn kun er ca. $\frac{2}{3}$ i indeværende år i forhold til sidste år, men det, jeg ikke gav det ærede medlem ret i, var grunden hertil. Det ærede medlem mente, det var den sene høst sidste år og de arbejdsvanskeligheder, landbruget havde, som gjorde, at brødkornsarealerne var blevet mindre. Jeg tror, at her er vi ved sagens kerne. Vi ser nemlig, at når foderkornsprisen ligger i nærheden af brødkornsprisen, er den enkelte landmand ikke så interesseret i at avle brødkorn, så vil han i de allerfleste tilfælde hellere avle foderkorn. Og hvad bliver resultatet? Det bliver, hvis vi fører den politik, der blev indledt sidste år for øvrigt på et forslag, som vi fra venstres side havde stillet allerede 1 år i forvejen, at brødkornsarealerne bliver mindre, og staten sparer på sine udgifter til kornordningen, og at vort samfund er bedre tjent dermed, også den enkelte landbruger.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Carl Petersen nævnte til sidst, og det skal jeg også slutte med at sige, at den valuta-indtjening, som landbruget har haft, skal vi være glade for, at man har benyttet til at opbygge dansk industri med. Venstre har altid været indforstået med, at det var nødvendigt, at der blev opbygget en industri her i Danmark, men det, jeg havde ønsket at understrege, var, at en forudsætning for, at der kunne opbygges en industri her i vort samfund, var netop, at der var valuta til rådighed. Vi ved alle sammen, at Danmark er et råstoffattigt land. Vi skal indføre råstoffer, ja vi er efterhånden kommet dertil, at vi også skal indføre kapital, og havde vi ikke valuta til rådighed til at indføre disse råstoffer, havde vi ikke mulighed for at opbygge en industri her i Danmark. Denne valuta må vi takke dansk landbrug for at have skaffet hjem og for at have undværet selv. Dermed er selvfølgelig ikke sagt, at vi ikke alle er glade for, at denne industri er blevet opbygget, men når det så er sagt, vil jeg også understrege nødvendigheden af, at vi holder landbrugerhvervet intakt, så dets produktion og afsætning fremdeles kan skaffe den valuta hjem, vi har brug for.

H. C. Toft: Flere af de ærede ordførere og den højtærede landbrugsminister har givet

udtryk for, at når jeg i min indledning i formiddags også kom ind på spørgsmålet om ejendommenes størrelse, skulle jeg have taget fejl af folketingets dagsorden. Må jeg derfor gøre den højtærede landbrugsminister, det ærede medlem hr. Carl Petersen og andre tidligere udvalgsmedlemmer, der har været med til at behandle disse love, opmærksom på, hvad de selv sagde, da vi sad i udvalgene i 1962 og 1961, nemlig at den politik, vi da gennemførte — det var foranstaltninger for at gavne landbruget — var kortsigtet, men nu gik det ikke længere, nu måtte vi se at finde frem til langsigtede planer, der kunne bidrage til at bedre landbrugets økonomiske forhold.

Det var på denne baggrund, altså faktisk på en opfordring af de ærede medlemmer og den højtærede landbrugsminister ved de nævnte lejligheder, at jeg i dag netop ønskede at fremføre, at vi nu også måtte søge en langsigtet landbrugspolitik, der åbnede mulighed for en frivillig sammenlægning op til en vis grænse, så at brugene får mest mulig produktion. Kun hvis man i en landbrugsvirksomhed kunne skabe den størst mulige produktion pr. mand, kunne man gøre landbruget så produktivt og så konkurrencedygtigt som påkrævet.

Det ærede medlem hr. Carl Petersen mindede mig om mit partis fortid i meget gamle dage, i 1890'erne, da vi havde forbindelse med det gamle højre, og vort parti var et parti, som godsejere og jorddrotter tilsluttede sig. Det var dengang, der var kamp om jorden — og mindede det ærede medlem mig måske ikke også om, at det var på det tidspunkt, man endnu havde træhest her i landet? Men, ærede medlem, jeg er indvalgt her i folketinget i et amt, hvor der findes de fleste mindre ejendomme her i landet, hvor der har fundet udstykning sted gennem mange år, så at ejendomsstørrelserne i denne landsdel er de mindste i hele Danmark. Derfor har jeg følt det som min opgave at bidrage til, at der også i den landsdel, hvor jeg bor, kan finde en sammenlægning af ejendomme sted, så at de mindste brug fritages for landbrugsforpligtelsen, og at der åbnes adgang for sammenlægning og gives en videre adgang, end den højtærede landbrugsminister giver i sine jordlovsforslag, til samdrift af mindre ejendomme, ud fra det ønske, at de mange